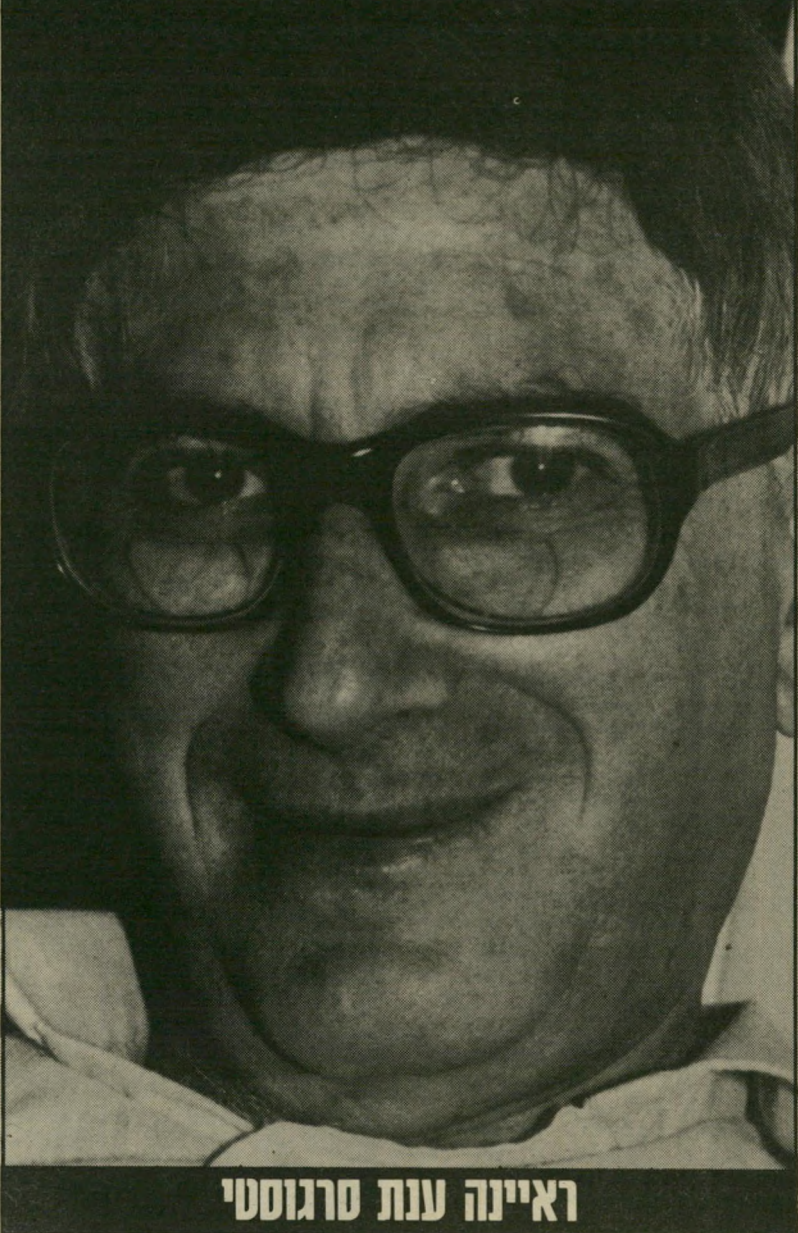

דויד ("דייב") קימחי, המנכ"ל היוצא של משרד החוץ, מספר על האופן שבו נודע לו על הכוונה להחליפו, על עבודתו עם אברהם טמיר, מחליפו, על עבודתו במשרד החוץ, על עלייתו מבריטניה לפני 40 שנה ועל תוכניותיו

„מאוד אהבתי את חפקיד מנכ"ל משרד החוץ, ואילו היו מציעים לי להמשיך בחפקיד – הייתי ממשיך“

ראיינה ענת סרגוסטי

„הצעה מהמיפלגה הנכונה שתבטיח פעילות, יכלה לפתוח אותי“

„הייתי מעדיף לשמוע על הכוונה להחליף אותי משימעון פרס ולא מהרד"י“

„בצעירותי קיוויתי להיכנס למשרד החוץ, ניסיתי להחקבל לביח" ספר לדיפלומטים, אבל לא קיבלו אותי“

„אני לא איש ליכוד, ולכן גם לא חשבתי לעבור למשרד ראשי הממשלה“

„בינתיים אני מכין הרצאות. הדיקנות תבוא אחר כך, כשלא יהיו שיחות מלפון, ואז יהיה מוזר“

„תמיד חלמתי על

תפקיד המנכ"ל!“

דויד קימחי, המכונה בפי כל דייב, עוד לא עיכל את העובדה שמהשבע הוא נשאר כמעט מחוסר-עבודה. שכמות הטלפונים שיגיעו לביתו תלך ותפתח עם הימים, שהוא כבר לא יצטרך להודיע לאיש, חוץ מבני-משפחתו, היכן הוא נמצא בכל רגע ורגע, שהוא לא יצטרך עוד לתאם פגישות, להכין הכנות, לקבל אחריות ולהשתתף בהחלטות חשובות. מהשבוע הופך קימחי, שלא ברי צונו, לאיש פרטי שעיתותיו בידיו, שהדרך בפניו פתוחה לגבי המשך עתידו המיקצועי, אולי הפוליטי.

של הממשלה החדשה בכנסת והצגתה לפני הנשיא, יומיים לפני החילופין הרישמיים במשרד החוץ, הודיע קימחי למזכירות המשרד כי הוא נמצא בבית, אם יצטרכו אותו. במוצאי-השבת, כשטילפנתי לקבוע איתו פגישה לראיון, עדיין לא ידע אם יצטרך לנסוע בבוקר לירושלים או לא. הוא לא נסע ונשאר בבית השקט ברמת-השרון. ביום השלישי תיכנן לנסוע בפעם האחרונה למשרד החוץ להעביר את המפתחות לירושן. אברהם טמיר, קימחי הוא מרואיין גרוע, הוא מקמץ במילים, אינו מרחיב בתשובות על שאלות.

ואינו מנדב אינפורמציה אישית, עד שמי גיעים לנושאי משרד החוץ, בהם הוא שמח לדבר, אם רוצים ממנו תשובה בנושא מסויים, יש לשאול את השאלה בהירות ובמדויק, ואז התשובה היא כן או לא. הוא אינו מספר סיפורים, אינו מורח מילים, אינו גולש לנושאים צדדיים, וגם כשהוא עונה, הוא מקפיד לנסח את דבריו כך שלא יפגעו באיש, שיהיו זהירים ומאוד-מאוד דיפ-לומטיים. עם זאת, מי שיבחן את תשובותיו ויתעמק בין השורות, ישים לב לכמה דיעות מאוד מוגדרות שיש לאיש על המערכת הפוליטית, על עמיתיו לעבודה, על הדרך

שבה נעשו החילופין במשרד החוץ. בוקר אחד נודע לקימחי מן הרדיו כי שימעון פרס, שר החוץ החדש, אינו מתכוון עוד להשתמש בשרותיו של מנכ"ל המשרד, וכי הוא עומד להחליפו ולמנות במקומו את אברהם (אברשה) טמיר, שהיה מנכ"ל משרד ראשי-הממשלה. קימחי מספר שלא הופתע מהכוונה הזאת, אבל היה מעדיף שהדברים יגיעו אליו מפי ראשי-הממשלה פרס, ולא מפי הרדיו. קימחי עלה לארץ ב-1946 מאנגליה, כשהיה בן 18. הנער בן-הזקונים – אחרי שמונה אחים ואחיות, היה הראשון מבני